

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σε λίγες μέρες φτάνει η καινούργια χρονιά. 2008 !

Αλήθεια έφτασε κιόλας το 2008; πότε ήτανε που περιμέναμε με αγωνία και φόβο το τρομερό 2000;

Η σκέψη σταματάει, ο χρόνος γίνεται μια μεγάλη σφαίρα που γυρίζει, γυρίζει με ταχύτητα, μόλις που προλαβαίνω να διαβάζω τους αριθμούς που κρέμονται σαν καρτελάκια γύρω από κάθε κρίκο της σφαίρας. 1998, 1976, 1952, 1990, 1946, 1912, 1920, 1884, 1915, 1911, 1997, 2001, 2003, και μόλις που διακρίνεται κάπου ανάμεσα στις στροφές το 2007.

Τι είναι τώρα πια οι αριθμοί, που είναι η αγωνία της πρώτης μέρας που γράψαμε κάτω με χαρά το νούμερο; τι έγινε η ελπίδα που βγήκε από τα σπλάχνα μας με το χάραμα της κάθε καινούργιας χρονιάς. Ποιος ξέρει, και τι να απαντήσει; τώρα περιμένουμε το 2008.

Μια καινούργια χρονιά που θα κτίσει, θα ανανεώσει, θα γκρεμίσει το παλιό, αυτό που δεν χρειάζεται, και δεν είναι χρήσιμο να μείνει.

Μια καινούργια χρονιά που θα ξεκινήσει με προοπτική να είναι γόνιμη καρπερή και για να αφήσει το στίγμα της στο χρόνο. Να κρεμάσει το δικό της κρίκο με το αριθμό με χρυσό χρώμα.

Γιατί ξέχασα να πω ότι ο κάθε αριθμός που κρέμεται στη σφαίρα του χρόνου έχει ξεχωριστό χρώμα. Οι περισσότεροι αριθμοί έχουν σχεδόν σκουριάσει, μερικοί μόλις που φαίνονται άλλοι είναι ασημένιοι και άλλοι χαλκοπράσινοι, ελάχιστοι είναι χρυσαφένιοι. Αναρωτιέμαι που είναι οι μήνες; τι έγιναν οι μέρες που σημάδεψαν τη ζωή μας; γιατί φαίνονται μόνο τα χρόνια;. Μέσα μου ένας μικρός θυμός, όχι, δεν είναι δυνατόν, υπάρχουν

απλά έχουν πάρει άλλη θέση, δεν κρέμονται σε κρίκους, αλλά βρίσκονται μέσα μας, συνεχίζουν και μας κάνουν παρέα, μέσα από τις καθημερινές μας συμπεριφορές, τις δουλειές, τις κουβέντες μας, τις αναμνήσεις μας, τη γενιά μας, το χωριό μας, το σήμερα το ζούμε μα αύριο θα γίνει παρελθόν, και ένα άλλο σήμερα θα πάρει τη θέση του. και αυτό θα γίνεται μέχρι που τα κομμάτια του συνόλου θα συνθέσουν το πέρασμά μας από τη ζωή. Το στίγμα μας θα γίνει τότε αναφορά, μύθος, παράδοση, ρίζα για τους επόμενους καθημερινούς ανθρώπους του σογιού και του τόπου μας.

Η σκέψη μου χάνεται στα γυρίσματα των χρόνων που πέρασαν γίνετε ένα μαζί τους, στέκεται στις ψιθυριστές κουβέντες των γυναικών τα απογεύματα που καθισμένες στο μπαλκόνι με τα ξύλινα κάγκελα έπιναν το μυρωδάτο καφέ και μιλούσαν για τα καθημερινά, για τους άντρες τους που έλειπαν όλοι μέρα στο μεροκάματο ή στα κτήματα, ή για τα παιδιά τους που μεγάλωναν και δεν ήξεραν τι θα γίνουν. το κουτσομπολιό είχε τη θέση του αλλά γινότανε με επιφύλαξη, δεν έπρεπε να βγει το όνομα κανενός, πόσο μάλλον να ακουστεί ότι η τάδε κουβέντιαζε την οικογένεια του δείνα.

Γενάρης μήνας και μόλις περνούσε του Αγιαννιού άρχιζαν οι δουλειές, το καθάρισμα των αμπελιών μετά τις Αλκυονίδες μέρες, το κρύο περόνιαζε τα σπίτια, τα μαγκάνια με το κάρβουνο και την κομμένη λεμονόκουπα στο πλάι δούλευαν συνήθως το βράδυ που μαζεύοτανε όλοι η οικογένεια, οι βροχές που δεν έλεγαν να σταματήσουν και η υγρασία καθημερινά να κάνει τις νοικοκυρές να βγάζουν στα μπαλκόνια και στα παράθυρα, πολλές φορές και στους φράχτες των κήπων, τα σκεπάσματα να αεριστούν και να μαζέψουν λίγο ήλιο. Οι αυλές γεμάτες λάσπες, περνούσαν τα απογεύματα χωρίς τις φωνές των παιδιών, κάπου - κάπου ξεπρόβαλλαν δειλά κάποια παλικαράκια με τα κοντά πανταλόνια, ντριλίνα, ο πρόδρομος του σημερινού τζιν και προσπαθούσαν να παίξουν μπάλα.

Ένας μήνας που έβαζε σε αναμονή τα πάντα, μόνο οι αμυγδαλιές ατίθασες έβγαζαν με τόλμη τα ρόδινα ή λευκά τους λουλούδια και καμάρωναν περήφανες μέσα στην μουντή ατμόσφαιρα, ακόμη και όταν τις έδερνε αλύπητα ο γαρμπής και τα βελουδένια ροδοπέταλα γινόντουσαν κορδέλες που κρέμονταν αυτή καμάρωνε. Αρχοντική παρουσία μέσα στο χιονιά, μόνη της, έτσι γιατί ήτανε η τραγουδισμένη αμυγδαλιά.

Τα ζουμπούλια, τα μανούσια και οι φρέζες ετοιμάζαν τα δικά τους λουλούδια. Δεν είναι δύσκολος μήνας ο Γενάρης, είναι ο μήνας που επωάζεται κάθε καρπός μέσα στη μάννα γη.

Και έφτανε ο κουτσό - Φλέβαρος, και έμπαινε το Τριώδιο, οι αποκριές, σε λίγο ένα μικρό ξεφάντωμα, ένα ξέδομα από την κλεισούρα του χειμώνα, η πρώτη εβδομάδα και η δεύτερη όπου μπορούσες να γευτείς και το κρέας, τώρα το κρέας ή το κοτόπουλο ήτανε φαγητό μόνο για τις μέρες των γιορτών και τις Κυριακές. Η Τσικνοπέμπτη όπου όλοι άρτιζαν, είχαν δεν είχαν θα τσίκνιζα κάτι για να γιορτάσουν. Ήταν η μέρα που έσφαζαν το γουρούνι (χοιρινό) όσοι νοικοκυραίοι είχαν θρέψει στην αυλή τους ή στο κτήμα τους. Αρκετό από αυτό το έφτιαναν παστό και το φύλαγαν για όλη τη χρονιά σε λαγήνια, και μαγείρευαν διάφορα φαγητά, όπως αυγά καγιανά, ή τραχανά, ή απλά το ζεστειναν και γινότανε ένας μεζές με μοναδική γεύση.

Η Αποκριά ήταν η δημιουργική περίοδος της νεολαίας, τα μικρομάγαζα πουλούσαν μπλε και κόκκινες κόλες και την γνωστή καλούμπα. Τα αγόρια μάζευαν πενταροδεκάρες για να συγκεντρώσουν τα απαραίτητα και να επιδοθούν στο φτιάξιμο του χαρταετού. Μερικοί κατόρθωναν να φτιάξουν τα χρώματα του Ολυμπιακού ή του Παναθηναϊκού. Τα χωράφια δίπλα στα χωριά γινότουσαν οι αλάνες όπου διαγωνιζόντουσαν τίνος ο αετός θα πετάξει πιο ψηλά. Τσακωμοί και μπερδέματα, και κανόνες παιχνιδιού, όποιος έπιανε την καλούμπα όταν ένας αετός κοβότανε και έπεφτε μακριά γινότανε αυτόματα δική του. Πολλά παιδιά που δεν είχαν να αγοράσουν με δικά τους χρήματα καιροφυλακτούσαν για να τρέξουν πρώτα να προλάβουν την καλούμπα, εκεί γινότανε πάντα ένας μικρός πόλεμος

Την τελευταία Κυριακή της Τυρινής δεν τρώγαμε κρέας, οι παραδοσιακές γαλατόπιτες, και το γαλακτομπούρεκο είχαν την τιμητική τους. Το βράδυ καθισμένοι γύρω από το παραγώνι, η μητέρα είχε ανάψει φωτιά και στη ζεστή στάχτη που είχε τραβήξει παράμερα αράδιαζε φρέσκα αυγά τα οποία καθώς τα έβαζε τα ονόμαζε, αυτό είναι του πατέρα, αυτό της μητέρας, αυτό του ενός, αυτό του άλλου και ούτω καθεξής. Όλοι περιμέναμε παρατηρώντας τα αυγά, ποιο θα ιδρώσει πρώτο καθώς ψηνότανε. Αυτό μας έδειχνε ότι η χρονιά θα είναι δύσκολη για αυτόν που του έχει ονομαστεί το αυγό, δηλαδή θα είχε πολλή δουλειά να κάνει. Τα κορίτσια περιμένανε την Καθαρά Δευτέρα για να τρέξουν στις γειτονιές να ζητήσουν από τρεις Μαρίες πρωτοστέφανες, να μην είναι χωρισμένες ή δευτεροπαντρεμένες να τους δώσουν αλάτι και αλεύρι για να φτιάξουν την αλμυροκουλούρα.

Η σκέψη μου σταμάτησε το γύρισμα και γύρισε στη δική μου Καθαρή Δευτέρα τότε που η Νικολέτα η ξαδέρφη έφτιαξε την αλμυροκουλούρα και μου έφερε ένα κομμάτι γιατί έπρεπε να μοιραστεί σε τρεις ανύπαντρες. Τι να κάνω, έπρεπε να δοκιμάσω το αλμυρό ποτήρι, σκέφτηκα όμως κάτι πιο πρακτικό, πριν να φάω την κουλούρα πίνω ένα κατοστάρι νερό τρωω

δου μπουκιές και την υπόλοιπη την εκσφενδονίζω στον κήπο της κυρά - Μαρίκας. Την άλλη μέρα σκαρφίστηκα ένα όνειρο ότι κάποιος μου έδωσε νερό και ξεδίψασα. Βέβαια η Νικολέτα είδε τον αγαπημένο της, τον οποίο και παντρεύτηκε και έκαναν μια θαυμάσια οικογένεια.

Μπαίνοντας η Μεγάλη Τεσσαρακοστή μπαίνει και ο Μάρτης ο γνωστός μας γδάρτης και παλουκοκάφτης, δεν χρειάζεται να ψάξει κανείς για να μάθει πότε άρχισε και για πιο λόγο έγινε συνήθεια να βάζουμε την άσπρη και κόκκινη κλωστή στο χέρι των μικρών παιδιών για να μην τα πιάσει ο ήλιος (να μην μαυρίσουν) σημασία έχει ότι ακόμη και σήμερα πολλά παιδάκια φοράνε και καμαρώνουν για το κόκκινο βραχιολάκι την πρώτη κάθε Μάρτη. Να πως ο μήνας δεν έμεινε κρεμασμένος στους κρικούς του χρόνου, αλλά μας ακολουθεί κάθε φορά. Πώς να ξεφύγεις από την κατάνυξη των Χαιρετισμών, από την μαγεία της μικρής ή της μεγάλης εκκλησίας που φωτίζεται από κεριά και καντήλια που τα ανάβει προσεκτικά η γερόντισσα – νεωκόρος. Κάποιες φορές στη διάρκεια των απογευματινών μικρών εκδρομών στο σχολείο οι δασκάλες φρόντιζαν να μας πηγαίνουν στην εκκλησία να βοηθήσουμε τη γερόντισσα στο τίναγμα των στρωσιδιών της εκκλησίας.

Τι χρώματα που είχαν αυτά τα στρωσίδια, αληθινά έργα υφαντικής τέχνης, γεμάτα κεριά και λαδιές. Και έφτανε η μέρα του Ευαγγελισμού, η μέρα της Εθνικής μας Γιορτής. Υπερηφάνεια, ψυχική ανάταση, δεν γνωρίζαμε τις λέξεις, ζούσαμε όμως την ατμόσφαιρα αυτών των λέξεων, μια σκηνή στην κεντρική πλατεία του χωριού ή στο προαύλιο του σχολείου, φτιαγμένη με μεράκι από δασκάλους που δεν είχαν σπουδάσει Θέατρο ή σκηνοθεσία, με σεντόνια για κουρτίνες και κουρελόφυλλα για τοίχους ήτανε τα μικρά θέατρα που μας έβαζαν στο μαγικό κόσμο του θεάματος και της δημιουργίας.

Βδομάδες πριν κάναμε πρόβες μαθαίναμε το ποίημα ο καθένας και με τις υποδείξεις των δασκάλων παρουσιάζαμε θεατρικά δρώμενα αντάξια και ίσως καλύτερα θα μπορούσα να υποστηρίξω των σημερινών παραστάσεων.

Η παρέλαση σε όλο το χωριό κατά μήκος και μέσα στην πλατεία να καμαρώνουν οι δικοί μας να μας κοροϊδεύουν τα μεγαλύτερα αγόρια που είχαν τελειώσει πριν από χρόνια, και εμείς εκεί να τραγουδάμε εθνικά τραγούδια με στεντόρια φωνή. Εποχές του χθες ή κομμάτια της ζωής μας, ποιος ξέρει;

Και σε λίγο φτάνει η ώρα της αλιάδας, της σκορδαλιάς, τέλειωνε η εκκλησία, η παρέλαση και οι νοικοκυρές έτρεχαν στο σπίτι και άρχιζε η ομαδική μουσική που ακουγότανε για μια περίπου ώρα. Νταπ – ντουπ, νταπ – ντουπ το γουδοχέρι μέσα στο μурτάρι να ανεβοκατεβαίνει με ρυθμό καθώς η βρασμένη πατάτα γινότανε ένα παχύ μίγμα με το σκόρδο, τώρα κόρδισε, έλεγαν δηλαδή κρέμεται σαν κλωστή από το γουδοχέρι, είναι έτοιμη

και άρχιζε η σμίξη των υλικών. Ο μπακαλιάρος μισός τηγανιτός και μισός βραστός για να γίνει ο ζωμός που θα ανακατωθεί με την σκορδαλιά. Ω γεύσεις, Ω θύμησες. Ω εποχές.

Η νηστεία σε πρώτη θέση σε όλα τα σπίτια, ακόμη και οι εργάτες που δούλευαν το σκάψιμο ή το ξελάκωμα των αμπελιών και τις σταφίδας έτρωγαν νηστίσιμα. Ο μπακαλιάρος πλακί είχε την τιμητική του, ή φασολάδα, καλά εθνικό φαγητό. Οι γυναίκες την Τετάρτη και την Παρασκευή ούτε λάδι.

Και έφτανε η Μεγάλη Εβδομάδα, έπρεπε να νοιώσεις την ατμόσφαιρα, ήτανε πένθος μέσα στο σπίτι η εβδομάδα αυτή. Μόνο οι δουλειές του σπιτιού το βάψιμο των αυγών και το φτιάξιμο των κουλουριών έδειχναν ότι θα περάσουν όλα όσα τώρα μας περιορίζουν. Κάθε βράδυ στην εκκλησία, ψάλσιμο μαζί με τους ψαλτάδες, και στη σειρά, χωριστά τα κορίτσια από τα αγόρια, μεγαλώναμε και ανεβίναμε στο γυναικωνίτη με αποτέλεσμα να στραβολαιμιάζουν οι νεαροί για να κοιτάξουν κατά πάνω μας.

Και έρχεται η Ανάσταση, τι σημαίνει αλήθεια Ανάσταση; μια λέξη μια εικόνα μερικοί ψαλμοί και ανεβίναμε το μέσα του ανθρώπου στα Ουράνια. Δεν υπάρχει ύψος δεν γνωρίζεις που φτάνεις, Ανάσταση το νοιώθεις, Δεύτε Λάβετε Φως. Τι λόγια Θεέ μου?

Άνοιξη τα πάντα οργιάζουν, ανθίζουν, ερωτεύονται, γελάνε, και περνάνε τα δύσκολα από τις ψυχές μας, είναι το σύμπαν που φροντίζει στον αέναο κύκλο του να μας αποφορτίζει από τις εντάσεις.

Δεν είναι πάντα εύκολα όλα, υπάρχουν και τα μαύρα και άραχνα χρόνια, αυτά που δεν καλοφαινονται στη σφαίρα του χρόνου γιατί εμείς δεν θέλουμε να τα θυμόμαστε.

Υπάρχουν οι εποχές που είχαν περάσει καθώς η γιαγιά τις εξιστορούσε και εμείς ακούγαμε σαν παραμύθι, ήτανε όμως ζωντανές ιστορίες, γεγονότα που έβλαψαν, εμφύλιοι σπαραγμοί, καταστάσεις που στέρησαν σπίτια από τους δικούς τους, ξενιτιά που πήρε νέους και νέες και τους έστειλε μακριά χωρίς να γνωρίζουν που πάνε ή τι θα γίνουν. έμειναν μανάδες και πατεράδες χωρίς μια γραφή να μάθουν αν ζουν ή πέθαναν τα παιδιά τους μήνες ολόκληρους. Είχαν πόνο στην καρδιά; ποιος ξέρει μόνο ο τραγουδιστής όταν ακουγότανε από το τζου μποξ του καφενείου «μανούλα θα φύγω μην κλάψεις για μένα»

τους έκανε να κρυφό - αναστενάζουν. Κοιτάζουμε με υπεροψία πολλές φορές με κακία, με φόβο ίσως δίκαια, ίσως με υπερβολή, τους ξένους μετανάστες που έρχονται στα μέρη μας. Ας βουτήξουμε λίγο στο δικό μας παρελθόν και ας αναλογιστούμε ότι η ζωή τελικά είναι ένα αλισβερίσι. Δίνεις παίρνεις. Μπορεί σήμερα ίσως αύριο. η ζωή να αλλάξει. Να γίνει μαύρος καπνός, φωτιά που φτάνει στον χαμένο ορίζοντα. Να βρίσκεσαι τυλιγμένος από παντού, να μην υπάρχουν τα θεία αγαθά το νερό, ο αέρας, το φως, και όλα να γίνουν μέσα σε λίγες μέρες στάχτη. Και τότε γίνεσαι μετανάστης πάλι, αλλά μέσα στον ίδιο σου τον τόπο.

Ο Μάιος που γεμίζει με λουλούδια τη φύση που χαρίζει ευωδιές και χρώματα στα μάτια μας, ο μήνας που η καρδιά μας φουσκώνει και βγαίνει σεργιάνι στους δρόμους το απόβραδο, ο μήνας που προετοιμάζει τα παιδιά για τις σχολικές εξετάσεις και τους εργαζόμενους για τον προγραμματισμό των διακοπών περνάει γρήγορα και οι μέρες γίνονται θύμισες για τις εποχές που οι εργάτες έπαιρναν το δρόμο πεζή για να πάνε στις δουλειές, στο χαράκι των αμπελιών, στο ράντισμα για τον περονόσπορο και το θειάφισμα για τη λόβα, την χειρότερη ζημιά που μπορούσε να βάλει σε ανησυχία τον αμπελουργό για την σοδειά του κρασιού.

Και ερχότανε οι μέρες που τα σχολεία έκλειναν, κάποια παιδιά πήγαιναν στην κατασκήνωση, άλλα στα εξοχικά σπίτια με την οικογένειά τους και άλλα έμεναν απλά στο χωριό. Τότε κατέβαιναν και τα ξαδέλφια οικογενειακώς από τις πόλεις, ένας άλλος κόσμος που έφερνε νέους τρόπους παιχνιδιών για τους πιτσιρικάδες.

Άλλαξαν οι εποχές και οι μήνες σήμερα έχουν λίγο πολύ μια ομοιότητα, δεν έχουμε άνοιξη, καλοκαίρι ή φθινόπωρο και χειμώνα. Κάπου κάποια στιγμή μέσα στην άνοιξη ζούμε στιγμές καλοκαιριού, μέσα στο καλοκαίρι αντιμετωπίζουμε καταιγίδες και κρύο φθινοπωρινό. Αποτέλεσμα των αλλαγών του περιβάλλοντος.

Όμως ο θερισμός των σπαρτών θα γίνει τον Ιούνιο με την θεριστική μηχανή, γεμίζουν οι αγροτικοί δρόμοι με τον όγκο των μηχανών, ενώ το αλώνισμα θα γίνει με την αλωνιστική μηχανή. Άλλοτε το αλώνισμα γινότανε τον Ιούλιο τον παλιό Αλωνάρη που πήρε το όνομα από τα τραγουδισμένα αλώνια. Τα αλώνια ήταν χώροι ιεροί σε κάθε χωριό, ιδιαίτερα στα χωριά των ορεινών περιοχών. Ήταν χώροι που χρησίμευαν για να παίρνει ο γεωργός ύστερα από ένα σωρό κουραστικές διαδικασίες, το σιτάρι, τη βρώμη, το καλαμπόκι, τον τριφυλλόσπορο. Ήταν ξέγναντοι οριζόντιοι κυκλικοί χώροι, ακτίνας περίπου πέντε μέτρων στρωμένοι ή με λάσπη (γλίνα) ανακατωμένη με άχυρα, ή με πέτρινες πλάκες ή με μαρμαρένιες.

Στα αλώνια χόρευαν τα καλοκαίρια οι νέοι και οι νέες, καθόντουσαν οι γεροντότεροι σαν χορός σε αρχαία τραγωδία και μιлагαν για τα ντέρτια και τα βάσανα της ζωής. Εκεί τα μικρά αμούστακα παλλικαράκια ξεφάντωναν με τα ατέλειωτα απλά παιχνίδια τους.

Τα αλώνια σε άλλες εποχές υπήρξαν ένα λαϊκό εργαστήρι απ όπου με ιδρώτα έβγαιναν οι υλικές και πολιτιστικές σοδειές. Η ζωή στα Αλώνια ήταν κουραστική και ευχάριστη.

Μια μικρή αναφορά στα συμβολικά στοιχεία της ζωής αυτής. Τον Ιούνιο άρχιζε το ξεχορτάρισμα και το καλό σκούπισμα από τους κτηματίες που θα το χρησιμοποιούσαν. Ακολουθούσε το γερό στέργιωμα του στριούρου στο κέντρο του Αλωνιού. Μετά ερχόταν το αλώνισμα με τα άλογα. να ποδοπατούν τα στάχυα για να βγει ο χρυσός καρπός του σταριού. Μια γραφική, κοπιαστική, μονότονη και υπομονετική διαδικασία συνήθως μέσα στο λιοπύρι του μεσημεριού. Ύστερα ερχόταν η σειρά του λιχνίσματος, εφόσον βέβαια φυσούσε ο βοριάς, το μελτεμάκι, μετά κοσκινίζαν, σάκιαζαν τον καρπό και τέλος τον μετέφεραν στο σπίτι, ενώ το άχυρο το φύλαγαν για τροφή των ζώων το χειμώνα. Αφού τέλειωνε ο ένας κτηματίας έπαιρνε τη σειρά ο επόμενος. Τα Αλώνια όλο το καλοκαίρι ήταν στις δόξες τους.

Και όταν τέλειωνε η μέρα και οι άνθρωποι βρισκόντουσαν στην αγκαλιά του Μορφέα έβγαιναν γύρω στα μεσάνυχτα οι νεράιδες και τα στοιχειά να ζωντανέψουν τη φύση καθώς έλεγε η γιαγιά όταν τα πιτσιρίκια θέλανε να μείνουν ακόμη για να παίξουν μούσκεμα στον ιδρώτα με τα μέτωπά τους να γυαλίζουν στο σκοτάδι που ερχόταν βουβό να κυριεύσει τη γύρω περιοχή. Και τότε φόβος αγκάλιαζε τις μικρές καρδιές και έτρεχαν όλα γύρω από το φτωχικά στρωμένο τραπέζι.

Εποχές που όλοι βοηθούσαν «σεμπρικά» δάνειζαν τα ζώα τους, τη μέρα τους, για να κάνουν τις δουλειές τους στο χρόνο που έπρεπε. 'Φύλαγε δέκα μέρες το Γενάρη και δεκατρείς τον Αλωνάρη' λέγανε οι μεγάλοι όταν ο σημερινός καύσωνας έκανε τους ανθρώπους της εποχής να κάθονται κάτω από τα μικρά δέντρα ή μπροστά στο εξοχικό στη σκιά της τέντας φτιαγμένης από αγριοκαλαμιές ή χόρτα.

Το καλοκαίρι που το χαρακτηρίζουν ο Θεριστής, ο Αλωνάρης και ο Τρυγητής φέτος είχε άλλο χρώμα, κόκκινο της φωτιάς και μαύρο του καπνού..

Η χρονιά θα μείνει κρεμασμένη στη σφαίρα του αέναου χρόνου γεμάτη καπνιά και ντροπή. Καπνιά για τη Φύση, και Ντροπή για όλους μας. Δεν κάναμε αυτό που έπρεπε την ώρα που έπρεπε. Φτάσαμε στο τέλος μιας διαδρομής χωρίς να δώσουμε το στίγμα μας για τους επόμενους χρόνους.

Καθημερινές παροιμίες με την μορφή συμβουλών από τους μεγαλύτερους σε εποχές που η τηλεόραση ήταν ανύπαρκτη. 1956 και στην Ιταλία κάνει την εμφάνισή της η μικρή οθόνη, η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ» η εφημερίδα που ερχότανε στο χωριό με το απογευματινό τρένο γράφει για τη νέα καινοτομία, και ο πατέρας περιγράφει πως σε λίγα χρόνια όχι πολύ μακριά στο μέλλον θα μπορούμε να βλέπουμε τι γίνεται με τον καιρό, με τα γεγονότα στην Ιταλία και άλλα.

Πως να φανταστούν τα παιδικά μας μάτια που σχημάτιζαν εικόνες ακούγοντας τον πατέρα ότι θα ερχότανε η μέρα που θα βλέπαμε ζωντανό τον θάνατο να αρπάζει ότι χρειάστηκε μια ζωή για να γίνει. Και ανθρώπους, μεγάλους, ανήμπορους ή θαρραλέους που αφήτησαν τη ζωή για να σώσουν αυτό που πίστευαν ιερό. Το βίος τους.

Δεν ήταν πόλεμος, δεν ήταν κακό ήταν η εκδίκηση των στοιχείων της Φύσης για την αμυαλιά μας.

Όμως ο χρόνος γιατρεύει αργά αλλά σταθερά τις πληγές, καινούργιες ελπίδες αρχίζουν να φωλιάζουν στις καρδιές των ανθρώπων, και οι μέρες γίνονται πάλι μέρες δημιουργίας, αυτή είναι η πορεία μας, έτσι ο χρόνος πολλαπλασιάζει τους αριθμούς του, και εμείς παραδίνουμε τις μικρές και μεγάλες μέρες της ζωής μας στο αύριο, σε ένα καλύτερο από χθες αύριο.

Και φθάνει το Φθινόπωρο, με το χρυσάφι των φύλλων στα πλατάνια και τις μουριές, ένα χρώμα γεμάτο ήλιο, ένα μικρό ευχαριστώ των δέντρων στη μάννα Φύση για ότι έδωσε και αυτή τη χρονιά.

Τα σχολεία ανοίγουν με τα φοβισμένα πρωτάκια, με τους μεγαλύτερους να περιμένουν τότε θα συναντήσουν τις περυσινές παρέες, την αγωνία των τελειοφοίτων για την

καινούργια χρονιά και για τις επιδόσεις που θα συγκεντρώσουν για την εισαγωγή τους στα ανώτερα Πανεπιστημιακά Ιδρύματα.

Φθινόπωρο μέρες του τρύγου και της συγκομιδής του καλαμποκιού, ετοιμασίες για το μάζεμα της ελιάς, καθάρισμα των χωραφιών για τη νέα σπορά. Πότε έφτασε του Αγίου Δημητρίου και η Παρέλαση για το Έπος του 40. Σιγά – σιγά χάνεται η εικόνα της συγκίνησης που γέμιζε τα μάτια των μεγάλων και μόνο η σχολική παρέλαση. Γίνετε απλά μια ακόμη μέρα αργίας, ή απασχόλησης σε θέματα που ούτε αγγίζουν τις ιστορικές στιγμές του μεγάλου Έπους.

Ο χρόνος εδώ γίνεται αδιάφορος, η μνήμη μας ξεχνάει, και αυτό δεν είναι τιμητικό για κανέναν. Ούτε για αυτούς που έφυγαν θυσιάζοντας την ζωή τους για μας, ούτε για μας που δεν έχουμε τον προσήκοντα σεβασμό στις ρίζες μας.

Ο Νοέμβριος μας προετοιμάζει με το Σαραντάημερο για την μεγάλη Γέννηση, τα εφόδια μας απλά και σύγχρονα. Βιτρίνες, φωτισμένες, βιτρίνες όπου λάμπει η παρουσία του στολισμένου Δέντρου και ο Άγιος Βασίλης, ενώ τα πακέτα προσφορών για χαρούμενα και ευτυχισμένα Χριστούγεννα από τις Τράπεζες κατακλύζουν τις ώρες τηςσχόλης μας. Να νηστεύουμε; ποιος το είπε αυτό; να αναλογιστούμε ότι μπαίνουμε μέσα στο χειμώνα και χρειάζεται μια φυσική περισυλλογή για να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας; ποιος το είπε αυτό; η ζωή προχωράει, η σφαίρα του αέναου χρόνου γυρίζει και μια άλλη χρονιά θα πάρει τη θέση αυτής που φτάνει αύριο.

Ας ευχηθούμε όλοι για το αύριο να είναι μια χρονιά που θα μας δώσει δύναμη και αντοχή να αντέξουμε ότι και να μας χαρίσει.

ΔΙΗΓΗΜΑ (με λαογραφικά στοιχεία από τη ζωή στο νομό Ηλείας)

Κασταμπέρε πεζό

Συντάχθηκε απο τον/την Admin
